

Accreditatie is een pijler van het Nederlandse hoger onderwijs. Met dit keurmerk laten opleidingen en instellingen zien dat hun onderwijs kwalitatief op orde is. Hoe werkt het accreditatiestelsel in de praktijk? En hoe zit het met de betrouwbaarheid, de zorgvuldigheid en de kwaliteit van het stelsel? De Inspectie van het Onderwijs deed er onlangs onderzoek naar. Martine Pol-Neefs en Ruth Schraven doen verslag.

Openheid binnen kaders: op zoek naar de juiste balans

De stand van zaken in het Nederlandse accreditatiestelsel

Martine Pol-Neefs & Ruth Schraven

Inspectie voor het Onderwijs, Den Haag

In Nederland willen we erop kunnen vertrouwen dat het hoger onderwijs van voldoende kwaliteit is en dat studenten met een diploma ook echt het niveau hebben bereikt dat is beoogd. Daarom beoordeelt de Nederlands-Vlaamse Accreditatieorganisatie (NVAO) de kwaliteit van opleidingen en instellingen periodiek. Zij baseert haar oordeel op een adviesrapport van een visitatie-panel, samengesteld uit deskundige, onafhankelijke vakgenoten. Via peerreview voert dit panel een beoordeling uit aan de hand van een beoordelingskader dat de NVAO heeft opgesteld. Dit beoordelingskader bestaat uit een aantal open geformuleerde standaarden waaraan opleidingen en instellingen moeten voldoen.

Met peerreview als uitgangspunt sluit het Nederlandse accreditatiestelsel aan bij de gangbare, breedgedragen benadering voor kwaliteitsbeoordeling en -verbetering van het hoger onderwijs in Europa. De gedachte daarachter is dat bijvoorbeeld microbiologen het beste kunnen beoordelen of een opleiding microbiologie voldoet aan de standaarden uit het beoordelingskader.

De Inspectie van het Onderwijs houdt toezicht op het accreditatiestelsel en evalueert het regelmatig. In het huidige stelsel vinden vijf verschillende soorten beoordelingen plaats. De meest recente evaluatie door de Inspectie¹ richtte zich op drie daarvan: de toets nieuwe opleiding (TNO) voor nieuwe opleidingen, de beperkte en uitgebreide opleidings-

beoordeling (BOB en UOB) voor bestaande opleidingen en de instellingstoets kwaliteitszorg (ITK) voor instellingen (zie kader op pagina 80).

Een adequaat stelsel

Hoe staat het er nu voor met het accreditatiestelsel? De Inspectie onderzocht dit door het stelsel en de beoordelingen daarbinnen te toetsen aan de elf standaarden uit haar toezichtkader, zoals 'onafhankelijkheid', 'deskundigheid', 'betrouwbaarheid en validiteit' en 'kwaliteitsborging'. Dat gebeurde via een breed palet aan onderzoeksmethoden,

Microbiologen kunnen het beste beoordelen of een opleiding microbiologie voldoet aan de standaarden

TNO, BOB/UOB en ITK

De toets nieuwe opleiding (TNO), de beperkte en uitgebreide opleidingsbeoordelingen (BOB/UOB) en de instellingstoets kwaliteitszorg (ITK) vormen samen de kern van het Nederlandse accreditatiestelsel. Opleidingen kunnen daarnaast nog worden beoordeeld op een bijzonder kwaliteitskenmerk, en er is een aparte, verzwaarde toets nieuwe opleiding voor opleidingen van instellingen die een aanvraag rechtspersoon hoger onderwijs hebben ingediend. Deze laatste twee beoordelingen zijn in het inspectieonderzoek niet meegenomen.

Toets nieuwe opleiding

De toets nieuwe opleiding is een uitgebreide of beperkte beoordeling van bachelors, masters en Associate degrees (Ad's), deeltijd, voltijd en/of duaal, bij een aanvraag voor een nieuwe opleiding. De centrale vraag die de NVAO beantwoordt bij de TNO is of de eerste groep studenten aan deze opleiding te maken zal krijgen met een opleiding die voldoet aan de basiskwaliteit. Omdat de opleiding meestal nog niet is gestart, gaat het hier vaak om een planbeoordeling. Bij een TNO levert de NVAO zelf de secretaris en procescoördinator en stelt ze zelf het visitatiepanel samen.

Beperkte en uitgebreide opleidingsbeoordelingen

De beperkte en uitgebreide opleidingsbeoordelingen BOB en UOB zijn bedoeld om te beoordelen of een

opleiding van voldoende kwaliteit is, en om te stimuleren dat de opleiding zich verder ontwikkelt boven basiskwaliteit. Elke opleiding krijgt eens in de zes jaar bezoek van een visitatiepanel. Het panel wordt altijd vooraf door de NVAO gekeurd. De instellingen kunnen zich bij de organisatie van de visitatie laten begeleiden door een evaluatiebureau, dat is gespecialiseerd in de accreditatieprocedure. Bijna iedere instelling kiest hier nu voor. In dat geval ondersteunt een secretaris van het evaluatiebureau het panel.

Instellingstoets kwaliteitszorg

De instellingstoets kwaliteitszorg is een beoordeling van de kwaliteitszorg op instellingsniveau, eens in de zes jaar op vrijwillige basis. De ITK beoordeelt het algemene kwaliteitszorgsysteem van de instelling en onderzoekt of de kwaliteitszorg op opleidingsniveau in grote lijnen effectief is. Een ITK is geen garantie voor de kwaliteit van een opleiding, en beoogt de opleidingskwaliteit ook niet te meten – daar zijn de opleidingsaccreditaties voor bedoeld. Instellingen met ITK vallen onder het regime van de beperkte beoordelingen TNO en BOB. De ITK bestaat vanaf 2011 en wordt nu door veel instellingen voor de tweede keer doorlopen. In de evaluatie van de inspectie zijn de eerste zes instellingen betrokken die deze tweede ronde hebben doorlopen. Vanwege dit kleine aantal konden slechts voorlopige conclusies over de ITK worden getrokken.

waaronder een vragenlijst onder opleidingen, een documentanalyse, gesprekken met deskundigen en andere betrokkenen en een aantal casestudies. Deze combinatie van invalshoeken maakte het mogelijk om een rijk beeld te schetsen van de stand van zaken per type beoordeling, per standaard en van het stelsel als geheel.

We kunnen op grond van de evaluatie stellen dat het accreditatiestelsel in grote lijnen adequaat functioneert en zijn belangrijkste maatschappelijke taak vervult. Het stelsel heeft breed draagvlak. Binnen de mogelijkheden die peerreview daartoe biedt, zijn de panels in staat te beoordelen of opleidingen voldoen aan de basiskwaliteit. Opleidingen en instellingen herkennen zich naar eigen zeggen ook in de rapportages. Ze voelen zich gestimuleerd om de kwaliteit van hun onderwijs, hun kwaliteitszorg en de kwaliteitscultuur verder te ontwikkelen. Wel ervaren ze de lasten van de beoordelingen vaak als behoorlijk hoog ervaren. Desondanks wegen de baten daar in de meeste gevallen tegenop, al scheelt het bij de opleidingsbeoordelingen niet veel. Bij de instellingstoets kwaliteitszorg is de ervaring eensluidend: de lasten zijn

weliswaar hoog, maar de inspanningen zijn noodzakelijk voor de kwaliteitszorg.

Openheid of regulering?

Op verschillende vlakken is ruimte voor verbetering. We concentreren ons hier op een fundamenteel, overkoepelend thema. Belangrijk om te benadrukken is dat alle betrokkenen peerreview zeer waarderen. Maar een systeem met peerreview kent onvermijdelijk ook kwetsbaarheden, die in de eerste plaats voortkomen uit het simpele gegeven dat de beoordelaars *mensen* zijn – mensen met verschillende deskundigheden, vaardigheden, affiniteiten en perspectieven. Daarbij is bewust gekozen voor een open systeem: de beoordelaars moeten hun expertise kunnen inzetten om met een open blik te kijken naar de situatie van de specifieke opleiding of instelling. Dit bevordert het gesprek tussen peers, en versterkt het gevoel van eigen verantwoordelijkheid van de opleiding. Vandaar dat de standaarden van het beoordelingskader open geformuleerd zijn. Tegelijkertijd is een zekere mate van re-

Helderheid over deze ruimte is essentieel, net als goede training van panels en secretarissen

gulering noodzakelijk om te zorgen dat panels vergelijkbare afwegingen maken en daarmee betrouwbaar oordelen. Deze spanning resulteert in een voortdurende zoektocht naar de juiste balans tussen openheid en regulering.

In die zoektocht vragen een paar punten extra aandacht. Voor waardevolle, stimulerende en betrouwbare peerreview zijn sterke communicatieve vaardigheden van de panelleden cruciaal. De vaardigheden om het open gesprek aan te gaan, zich te verplaatsen in de opleiding of instelling en los te komen van eigen voorkeuren verdienen verdere professionalisering. Een tweede punt betreft de ruimte voor interpretatie die de open geformuleerde beoordelingskaders bieden. Helderheid over deze ruimte is essentieel, net als goede training van panels en secretarissen op dit vlak om te voorkomen dat verschillende panels verschillende interpretaties kiezen. Een set aan basisspelregels voor panels kan hierbij een zeer geschikt hulpmiddel zijn. Voorbeelden van basisspelregels zijn: het panel keurt het programma van de bezochtdag goed en heeft in ieder geval studenten en docenten apart gehoord. En problematische eindwerken worden voor het locatiebezoek door twee panelleden bekeken, het zogeheten 'vier ogen-principe'. Steeds gaat het hier om de balans tussen voldoende duidelijkheid en voldoende openheid om de instelling of opleiding maatwerk te kunnen bieden. Deze zoektocht zal in de toekomst een rol blijven spelen. De laatste jaren is het accent meer op de openheid komen te liggen. Dat uit zich bijvoorbeeld in de toegenomen vormvrijheid voor instellingen en opleidingen bij de invulling van het bezoekprogramma. Met het oog op de betrouwbaarheid stuurt de NVAO nog steeds op vergelijkbare programma's voor de bezoeken van de visitatiepanels.

Grijze gebieden

Over het algemeen worden binnen het accreditatiestelsel valide en betrouwbare besluiten genomen als het gaat om basiskwaliteit – dat wil zeggen, om het verschil tussen voldoende en onvoldoende kwaliteit. Peerreview, zoals nu vormgegeven, maakt het evenwel onmogelijk om op een betrouwbare manier gedifferentieerd te oordelen. Vooral het

verschil tussen 'voldoende' en 'goed' kent een te groot grijs gebied en te veel interpretatieruimte om nog te kunnen spreken van betrouwbare, onderling vergelijkbare oordelen. In lijn met de uitkomsten van het inspectieonderzoek zullen met de invoering van de Wet accreditatie op maat, in juni 2018 door de Eerste Kamer aangenomen, de gedifferentieerde oordelen 'goed' en 'excellent' bij de opleidingsbeoordelingen komen te vervallen. Bij de toets nieuwe opleiding en de instellingstoets kwaliteitszorg waren de gedifferentieerde oordelen sowieso niet aan de orde.

Bij de toets nieuwe opleiding speelt de kwestie van de interpretatieruimte op een andere manier. Hier functioneren het panel en de NVAO als poortwachter: ze toetsen of de (voorzien) nieuwe opleiding van zodanige kwaliteit is dat je mag verwachten dat zij voldoet aan de basiskwaliteit, en dus kan starten. Daarbij gaat het panel uit van een zekere mate van vertrouwen: de opleiding kan groen licht krijgen op grond van plannen, voordat deze in de praktijk kunnen worden getoetst. In de praktijk blijkt dat de interpretatieruimte die het beoordelingskader biedt wisselend wordt benut. Sommige panels kiezen voor een benadering waarbij de plannen al grondig uitgewerkt moeten zijn, andere gaan ervan uit dat de opleiding wel in staat zal zijn om bepaalde gebreken in de plannen te verhelpen als het onderwijs al is gestart. Dergelijke verschillen leiden tot risico's voor de betrouwbaarheid van de oordelen en tot onzekerheid voor instellingen.

Wat kan beter?

Naast de balans tussen openheid en regulering, die vooral aandacht vraagt tijdens de beoordeling door het panel, heeft de evaluatie diverse aandachtspunten en concrete aanknopingspunten voor verbeteringen opgeleverd. De aanbevelingen zijn gericht aan het ministerie van onderwijs, de NVAO, evaluatiebureau, instellingen en opleidingen. Sleutelwoorden zijn verdere professionalisering, heldere informatievoorziening, aandacht voor onafhankelijkheid, systematische analyse en kennisdeling. Bij die kennisdeling spelen de NVAO en de koepelorganisaties een centrale, faciliterende rol. In Tabel 1 hebben we voor de opleidingsbeoordelingen de belangrijkste aandachtspunten en aanbevelingen opgenomen, geordend naar de standaarden van het toezichtkader van de inspectie.

De instellingstoets kwaliteitszorg blijft in het overzicht buiten beschouwing, omdat daarover in de evaluatie alleen voorzichtige conclusies konden worden getrokken: slechts zes instellingen hebben de tweede ronde van de ITK doorlopen. Een belangrijke voorlopige conclusie luidt dat de tweede ronde een stap vooruit lijkt ten opzichte van de eerste ronde. De ITK wordt als zeer stimulerend ervaren, ook voor de kwaliteitscultuur, waarbij vooral de open houding en de deskundigheid van de panelleden waardering krijgen. De aandachtspunten betreffen de inspanning van alle betrokkenen om de openheid tijdens de gesprekken te stimuleren, en – ook hier – de kennisdeling tussen instellingen.

	Standaard	BOB en UOB	TNO
1	Informatievoorziening	Bied opleidingen duidelijke informatie over de werking van het accreditatiestelsel en de openheid in het kader. Overweeg een brochure met een helder, beknopt overzicht van verantwoordelijkheden en processen, inhoudelijke informatie. Inzage in handreikingen en operationalisaties van de evaluatiebureaus is gewenst.	De informatievoorziening verdient verbetering. Opleidingen missen soms informatie over de inhoud van het informatiedossier, het tijdpad en de taakverdeling tussen CDHO en NVAO. Instellingen zelf zouden de bestaande interne en externe informatie beter kunnen benutten.
2	Onafhankelijkheid	Versterk de onafhankelijkheid door medewerkers van evaluatiebureaus geen lid meer te laten zijn van het panel. Secretarissen dienen inzicht te geven in advieswerk van het evaluatiebureau aan NVAO.	In orde.
3	Deskundigheid panel	De deskundigheid is in het algemeen op orde, de deskundigheid ten aanzien van specifieke onderwijsbenaderingen vraagt blijvend de aandacht. Investeer in professionalisering van secretarissen en panels.	De deskundigheid van panelleden is over het algemeen gewaarborgd, soms klinkt kritiek over voorin-genomenheid. Er is aandacht nodig voor de expertise en/of openheid van panels ten aanzien van nieuwe vakgebieden.
4	Betrouwbaarheid en validiteit	Vergroot de betrouwbaarheid van de oordelen over basiskwaliteit door basisspelregels voor panels vast te leggen in het beoordelingskader. De oordelen 'goed' en 'excellent' zijn onbetrouwbaar en moeten worden afgeschaft.	Het open kader in combinatie met peerreview leidt tot een zekere onbetrouwbaarheid van oordelen. Het is gewenst dat de NVAO investeert in explicitering van de gewenste mate van vertrouwen, en in intensivering van de professionalisering van panels en procescoördinatoren.
5	Zorgvuldigheid		Over het algemeen lijken de processen zorgvuldig te worden gevolgd. Winst is nog te behalen als het gaat om de openheid van het panel.
6	Kwaliteitsborging	De kwaliteitsborging van het accreditatiestelsel is beperkt, en daarmee het lerend vermogen van alle actoren. De NVAO zou meer systematische analyses van beoordelingen kunnen maken en ervaringen delen. Het is wenselijk dat de NVAO expliciet de taak krijgt om dit te doen. Ook is regelmatig overleg tussen de belangrijkste actoren over lopende ontwikkelingen in het stelsel gewenst.	Idem.
7	Stimulerende werking	Accreditaties worden als stimulerend ervaren door de openheid van het kader en de gesprekken met het panel. Benut de potentie van clusterwijze visitatie beter door kennisdeling tussen instellingen.	Opleidingen vinden de TNO's stimulerend zolang panelleden in de ervaring van opleidingen geen stokpaardjes berijden. Nazorg bij negatieve visitatierapporten is wenselijk. Zelfvertrouwen bij de opleiding is van groot belang.
8	Transparantie	Rapporten en besluiten zijn goed leesbaar. Studenten hechten meer aan NSE en profiel van de opleiding dan aan gedetailleerde accreditatiebesluiten. De vindbaarheid op de website van de NVAO kan beter.	De informatie op de website van de NVAO voor studenten en het bredere publiek kan toegankelijker. Verbetering van de website is nodig. Maak een heldere brochure. Instellingen zijn niet altijd helder in hun communicatie naar studenten over de status van een voorgenomen opleiding.
9	Accreditatie-lasten	De lasten zijn hoog en wegen net op tegen de baten. Richt waar nodig kleinere clusters in. Er is meer maatwerk bij opleidingsbeoordelingen mogelijk. De lasten worden lager naarmate de interne kwaliteitszorg meer als continu proces is ingericht.	Lasten zijn behoorlijk hoog, maar worden veelal wel als acceptabel ervaren. De lasten kunnen worden beperkt als instellingen beter geïnformeerd worden en hun interne kwaliteitszorgafdeling voldoende betrekken bij de ontwikkeling van een nieuwe opleiding.

Tabel 1 Belangrijkste aandachtspunten opleidingsbeoordelingen per standaard Bron: Inspectie van het Onderwijs, 2018

Op weg naar instellingsaccreditatie?

Anders dan de opleidingsbeoordelingen leidt de instellingstoets kwaliteitszorg vooralsnog niet tot accreditatie. Momenteel wordt de discussie gevoerd over de verdere ontwikkeling van het accreditatiestelsel, waarbij ook instellingen geaccrediteerd kunnen worden en vervolgens opleidingsbeoordelingen in eigen regie zouden mogen uitvoeren. Bij deze discussie willen we enkele overwegingen meegeven. Allereerst moet opgemerkt dat de huidige ITK weliswaar veel zegt over de kwaliteitszorg van de instelling, maar niet over de kwaliteit van de opleidingen. Er is geen correlatie tussen de aan- of afwezigheid van een ITK en een positieve dan wel negatieve uitslag bij beoordelingen van bestaande of nieuwe opleidingen. Om de ITK om te vormen tot een instellingsaccreditatie, is het dan ook noodzakelijk om enkele aspecten van de huidige ITK te versterken – bijvoorbeeld door niet alleen naar de kwaliteitszorg te kijken, maar ook naar de kwaliteit van afzonderlijke opleidingen. Opleidingsbeoordelingen blijven altijd noodzakelijk: kwaliteit wordt op opleidingsniveau gemaakt. Dat maakt dat we extra zorgvuldig moeten omgaan met de mogelijkheid om opleidingsbeoordelingen in eigen regie uit te voeren.

Opleidingsbeoordelingen

blijven altijd noodzakelijk:

kwaliteit wordt op

opleidingsniveau gemaakt

Om de gedegenheid daarvan te waarborgen zouden er aanvullende regels moeten komen, zoals garanties voor de betrokkenheid van onafhankelijke, deskundige peers, basis spelregels voor visitaties, transparantie van oordelen over opleidingskwaliteit en aparte procedures voor bestaande en nieuwe opleidingen. De winst van de instellingsaccreditatie zal daarmee niet zozeer zitten in een lastenbeperking, maar in het gevoel van verantwoordelijkheid bij instellingen en de

Grotendeels overgenomen

Op 12 oktober 2018, ten tijde van het schrijven aan deze bijdrage, reageerde onderwijsminister Ingrid van Engelshoven in een beleidsbrief aan de Eerste en Tweede Kamer op het onderzoek van de Inspectie. Zij gaat daarbij in op de uitwerking Wet accreditatie op maat en stuurt tevens een nieuw accreditatiekader hoger onderwijs. De aanbevelingen die de Inspectie in dit artikel beschrijft neemt ze grotendeels over.

- Verschillende basisspelregels zijn in het accreditatiekader opgenomen, het visitatiepanel dient zich in de rapportage te verantwoorden over zijn werkwijze conform deze spelregels.
- De oordelen 'goed' en 'excellent' bij heraccreditaties zijn vervallen. De visitatiecommissie maakt alleen onderscheid tussen voldoet/voldoet niet. Daarnaast geeft het panel een beschrijving van de gehele opleiding met sterke punten en ontwikkelpunten.
- De eisen aan het informatiedossier-TNO zijn in het accreditatiekader verduidelijkt: een opleiding dient de eerste 60 studiepunten in detail uit te werken met onderdelen die in het accreditatiekader zijn genoemd.
- Instellingen zijn verplicht alle varianten en afstudeerrichtingen en bijzondere routes onder de aan-

dacht van het panel en de NVAO te brengen. Als een instelling deze routes niet expliciet vermeldt, vallen ze buiten de accreditatie.

- Het kader stelt duidelijke eisen aan de verantwoording van het panel over de beoordeling van eindwerken en de grens voldoet/voldoet niet. Bij twijfel is kallibratie binnen het panel en uitbreiding van het aantal onderzochte eindwerken verplicht.
- De eisen aan de onafhankelijkheid zijn aangescherpt. Medewerkers van evaluatiebureaus mogen geen lid meer zijn van het panel. Ook de eisen aan de onafhankelijkheid en deskundigheid van panelleden zijn aangescherpt.
- De NVAO zal iedere accreditatie afronden met een evaluatie. Ook maakt de NVAO in de toekomst bredere analyses van beoordelingen om het lerend vermogen van instellingen en andere betrokkenen te versterken.

Voor meer informatie: <https://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/hoger-onderwijs/documenten/kamerstukken/2018/10/12/kamerbrief-over-accreditatiekader-en-uitwerking-wet-accreditatie-op-maat>

Zo blijft het mogelijk om de kwaliteit van opleidingen structureel te waarborgen

stimulerende werking die daarvan uitgaat. De belangrijkste risico's zitten in de betrouwbaarheid en de transparantie. Mocht het inderdaad tot een instellingsaccreditatie komen, dan is het essentieel dat overkoepelend (onafhankelijk) zicht blijft bestaan op de kwaliteit van opleidingen. Daarom is het wenselijk als een vernieuwd stelsel meer mogelijkheden zou bieden om risico's op te sporen en zo nodig onderzoek te doen waar twijfels ontstaan over de kwaliteit van een opleiding. Dat kan bijvoorbeeld door risicogerichte analyses van data, en door extern onderzoek door de NVAO naar aanleiding van dergelijke analyses of naar aanleiding van signalen. Zo blijft het mogelijk om de kwaliteit van opleidingen structureel te waarborgen.

Zicht op de grote lijnen

Het is niet voor niets dat het Nederlandse accreditatiestelsel een breed draagvlak kent. Tijdens de evaluatie werd de enorme betrokkenheid van alle partijen – het ministerie, NVAO, evaluatiebureaus, panelleden, opleidingen en instellingen

– nog eens onderstreept. De bereidheid om de handen ineen te slaan en het stelsel gezamenlijk verder te ontwikkelen is groot. Om hier een extra impuls aan te geven, en daarmee ook de kwaliteit van het stelsel als geheel op orde te houden, is het van groot belang dat het lerend vermogen binnen het stelsel wordt versterkt. De NVAO beschikt over een veelheid aan data over de beoordelingen. Op dit moment worden deze data nog niet systematisch geanalyseerd om bijvoorbeeld de probleempunten bij een TNO vast te stellen, inzicht te geven in de werkwijzen die goed werken bij een meer vormvrij bezoek of risico's in kaart te brengen. Daarom pleit de Inspectie ervoor om de NVAO de wettelijke taak te geven om landelijke analyses te maken waaruit alle partijen lering kunnen trekken en die verbeteringen binnen het stelsel kunnen aanjagen. Die stap is nodig om het accreditatiestelsel naar een hoger niveau te tillen.

Martine Pol-Neefs

is inspecteur hoger onderwijs en projectleider van het onderzoek naar het accreditatiestelsel in het hoger onderwijs

Ruth Schraven

is adviseur onderwijsontwikkeling bij het Grafisch Lyceum Utrecht en was als analist betrokken bij het onderzoek van de Inspectie naar het accreditatiestelsel in het hoger onderwijs

Noot

- 1 Inspectie van het Onderwijs (2017). *De opleidingsaccreditatie in het hoger onderwijs. Tussenbericht over de kwaliteit van het Nederlandse accreditatiestelsel*. Utrecht: Inspectie van het Onderwijs; Inspectie van het Onderwijs (2018). *De kwaliteit van het Nederlandse accreditatiestelsel hoger onderwijs*. Utrecht: Inspectie van het Onderwijs.